

Tropefest i Tuvalu

De lokale sover på landingsbanen om natten, der er ingen hæveautomater - og en af landets største indtægtskilder er salg af domænenavne med endelsen ».tv«. Tag med til et af verdens mindst besøgte lande.

Ved de få ugentlige flyankomster og afgang møder mange lokale op.

TEKST OG FOTO: JAKOB ØSTER - FRI@BERLINGSKEMEDIA.DK

Jeg har ingen idé om, hvad hverken en *maneaba* eller en *faleiti* er, da det lille propelfly lægger an til landing i den lille ø-nation ved navn Tuvalu. Havde jeg studeret min guidebog grundigere, havde jeg muligvis fundet svarene, men lige nu er jeg fuldt optaget af at kigge nysgerrigt på de særprægede koraløer under mig.

Ude midt i det enorme Stillehav, så langt fra alting, man næsten kan komme, dukker pludselig en landtange op, som viser sig at udgøre Tuvalus hovedø. Tangen er så smal, at landingsbanen, vi om lidt skal lande på, fraregnet lidt strand og knejsende palmer fylder hele øens bredde.

Landet Tuvalu er med blot 11.000 indbyggere verdens tredjemindst befolkede land. Det er også et af de mindst kendte - og mindst besøgte. Under mig har stederne sjove navne; hoved-atolgruppen hedder Funafuti, en af øerne hedder Fongafale og hovedbyen hedder Vaiaku.

Ankommet i ø-paradis

Da vi fra flyets trappe efter landingen skuer ud over den lillebitte hovedø, kan jeg med det samme se, at dette land er helt sit eget. Smilende øboere spankulerer omkring i spraglet, farverigt tøj og vinker begejstrede til os. Foran flythavnen er en stor nysgerrig skare troppet op for at se, om der ankommer nogle spændende passagerer.

Det føles lidt, som om tiden er gået i stå. Næsten ingen har smartphones, der er særdeles sparsom internetadgang, og landet råder ikke over en eneste ATM-pengeautomat. Heldigvis har jeg medbragt australske dollars i konstanter, så jeg kan klare mig under mit ophold.

Nabobygningen til det lillebitte immigrations-skur viser sig at gå under betegnelsen en *maneaba*; et lokalt forsamlingshus, som ikke har nogen vægge, og dermed egentlig bare er en række søjler med et tag. På flyet hertil sad jeg tilfældigvis ved siden af den lokale kirketjener Sulu. Og hun var så sød at invitere mig

til gallafest i hovedøens største *maneaba* et par dage senere.

Skæve eksistenser og sære traditioner

Jeg har ikke på forhånd booket et sted at bo, så jeg går lidt rundt på må og få og ender med at indlogere mig på et lille, familiedrevet gæstehus, der hedder Militano. Her møder jeg adskillige farverige lokale og rejsende. Jeg spiser aftensmad med Bianco og Oinko fra Papua Ny Guinea, som er her, fordi de skal på kirkekonference og med til den gallafest, jeg kort forinden også blev inviteret til.

Gæstehusets ejer hedder Ella, og hun fortæller, at hun året forinden ulykkeligvis mistede sin mand, efter han fik forkert medicin mod en ankelskade, hvilket satte hans nyrer ud af kraft. Nu ligger han begravet omme i haven. Ellas kok er transvestit - eller *fakalady* eller *falaiti* - som de kalder det her. Han har kraftig rød læbestift på, og jeg tror godt,

han kan lide mig. I hvert fald kommer han uopfordret med en skål jordbær til mig som dessert og insisterer på, at jeg ikke må betale for den.

En stor del af den lille hovedø Fongafale på hovedatollen Funafuti optages som sagt af landingsbanen. Og faktisk er dette sted måske landets største turistattraktion. Direkte på *runwayen* spilles

nemlig fodbold og volleyball i dagtimerne med midlertidigt opsatte net.

Mange øboere udnytter også, at det om natten er det køligste sted på øen at sove. Hver morgen, når solen bryder frem, ruller de deres sivmætter sammen og går tilbage til deres huse. Flytrafik behøver de sjældent bekymre sig om,

Ankomst Tuvalu - med udsigt til hovedøens smalle landstribe.

Der opføres traditionelle danse fra hver af Tuvalus ni øer.

De lokale sover på landingsbanen om natten, fordi der er køligere end hjemme i deres huse.

En af Tuvalus flotte strande.

Desværre har mange ø-nationer store udfordringer med skrald. Her ses lossepladsen på nordspidsen af øen.

og de lokale har selvfølgelig helt styr på, hvor-
når de få ugentlige fly lander.

Til kaffe med ambassadøren

På en lille lejet scooter kører jeg den lille ho-
vedø tynd. Den er kun 12 kilometer lang, så
den er hurtigt set. Undervejs møder jeg flere
gange den samme japaner i en fin, sort diplo-
matbil. Til sidst falder vi i snak, og han viser
sig at være Japans ambassadør til hele Stille-
havsregionen.

Over en kop kaffe på den lille café foran luft-
havnen fortæller han mig lidt om landet. Udover
fiskeeksport er en af landets største indtægtskil-
der salg af domænenavne, fordi der er stor ef-
terspørgsel på webadresser, der ender på .tv.

Selv er han her for at forhandle fiskekvoter,
og med et skævt smil fortæller han, at »fordi
Tuvalu er fuldbyrdet medlem af De Forenede
Nationer med fuld stemmeret, så kan det ikke
udelukkes, at større nationer forsøger at på-
virke, hvordan landet placerer sin stemme.«

Fest i forsamlingshuset

Min sidste aften i landet mødes jeg som aftalt
med Sulu i landets største forsamlingshus. Kir-
ken afholder en kæmpe festmiddag, og alle, der
er noget ved musikken, synes at være inviteret.
Her er ministre og præster, helstegt pattegris
og danse, der repræsenterer Tuvalus forskel-
lige øer. Her er store mænd med kranse af fri-
ske blomster i håret, muslingskalskæder om
halsen og med skorter af bast og friske, grønne
blade viklet om livet.

Før vi går ind, har vi taget skoene af, og
Sulu fortæller, at det er særdeles vigtigt, at vi
hele tiden sidder med benene over kors, så
vores fødder ikke peger ind mod rummets
midte, hvilket ville være et tegn på manglen-
de respekt for ceremonien. Efter timer med
høj musik og sang og utrolige mængder mad
er jeg både mæt og træt og takker derfor Sulu
for gæstfriheden og sætter kurs mod mit fre-
delige gæstehus.

Da jeg dagen efter skal forlade landet, er Sulu
mødt op for at vinke farvel. Jeg vinker tilbage
og er taknemmelig for, at hun har vist mig en
så vigtig del af sit land. Forsamlingshuset ved
lufthavnen er denne formiddag meget sym-
bolsk allerede fyldt med lokale damer med
blomsterkranse i håret, der er i gang med da-
gens første traditionelle danse og sange.

Kvindefest i det lille forsamlingshus ved siden af lufthavnen.

Værd at vide om Tuvalu

Generelt:

Tuvalu betyder »Otte som står
sammen« på tuvaluansk.
Navnet hentyder til de otte
oprindeligt beboede atoller
(i dag er 9 atoller beboede).

Fly:

Tuvalu ligger cirka tre timers
flyvning nord for Fiji. Der er
to eller tre ugentlige fly til
Suva i Fiji afhængigt af sæson.

Overnatning:

Et enkeltværelse på Militano
Guesthouse kostede
250 kroner pr. nat.

Rejsetidspunkt:

Tuvalu ligger nær Ækvator og
kan med sit tropiske klima besøges
året rundt. Der er risiko for
regn året rundt.